Nüüd kuningas nägi, et feigi
teel ei mõõ, and temä nägemö
hõisse teenilõse teedmisse rällas:
öö oiä madast, saap, — nüüd ta
pois meest om, — mõne ainumma
tütre abiasjar, ent nüüd ta jo
naisemeest om — kümme tuhat rumalt
palgat." See esi pand hõim
maa ja lina pois mehe ja naase
mehe rõhisema. Selge pimõsena
kuninga kümmend tuhandelt,
ent fuurem hulk — noormehelt — hirmutuva kuninga ülesta
tütard. Ent mis see hõid aitas?
Julgust puudus hõigist pimi
jal. Hiirem fait nüüd pistalüse
een, mis rahvast-tühjast, ega
ütte hõige leist leitsinü. Kõik maa
ja lihast tulya leina-lepingust tagasi, mida kuningas nüüd kuu
igatlusega oot, et üeüdi taler ja temä joovi tõusis. —

Just pilgamal ajal olli lihast kangel, maal, Holm velle,
Velleft läks tarka, kolmas kogoni puisfan, lolli fuguse olli, kel
näga reidü hõvalse, nüüd velleld temä vele nüüd fuust luda
penü; nüüd omaft jala-olüse muasf. Jaga vele-ollüna ka
kuninga-lihan omma õinü kaeman hõinü, nüüd hirmsifft
jutlest ja jõlfemisfft hendist oiä hirmutada loskun, ja metele-
lortulega kolo, tuheik tagasi talnus. Oma hõige meele lahutusfe
ütlüs maa pool nõija pröff. Voton, omale lollile-velele: Kõmme
õige vanna pane ka ka hemäss oõivile, ja mine kuninga lihan
Kõik mehe ja noormehe ommna loal ja oiä naisemi, ent fiim
ei ole loal vat näsli nännis! Kuningas foat fulle nimelt lõna
et peat loal olema! Mõistat?" Arufaadavalt ja hindmale tõn
gust pustan pöisf pääd, mille üle pahem vele õige lõimelt naeru kõh
tiva. Nüüd lõttus naa hõid magonna. Väsimi, pisaft-tervüimisf
magafüna mõistlikun vele hommengult õige hõrma, kuna loll,
hõige noorem veli, ja ommuti, kuninga liina poole, teel olli.
Hiirm, et fuure kuninga kutsmise pääle paraar aet fuinä ei loa,
ei lõsi tõll vaesemel nahdagi filmile tulla, — ja ta olli hõrest
hõige fumala õõnisf, kooni hago hõõstama naar, ja temä oma tugo
kehe, ja fuude pistli fammaga liina poole tjehte.

Nüüd vele hommengult üles herafüva, ja teie vaja haarva, olli
loll-veli ja väe pini-noormat maad kõtoft hõrmõtah, ja ehk
küll tagarete-tele tallan ajjena — ei ole teda paari peni hõrma
maa tõsangi veel näsli näinnü; fellajat ollüna veel hõid muuna
Vele nõõnüva hõiga heiten teelt Hõdi poole tagasi nimä ütli
va noorden: „Lat tõll minnä pääle? Mer tont teed, et ta mei
väli om. Naarse, ilm tela nü palge hui talat, mis fe meile putup!

Lollikene olli ka kendä tublisti, hõige vanemba vele võimartega ei
ehtinü, nimä olli päält nätä, õige lugupidamise väärt noormees, kelä
taiva ega ka nüe noolsft sitt hõä meelega olli loonu. Ja fai neloända

mõl pääväl lõnale, kon kuningas velgi fuure pönemisga oma
lepingu vasta võtjat oot. Oma ütelfjoonelt, ilma pellegiga kõnelema-
da arte temä kuninga ette, nimä lubar, pääle emspadelüm tere tamisf,
edimäsft fõnaga, kuninga lepingut vasta võtte. Kuninga ja
õige hõrse tulem vahva meelest olli pois õige tubli, nimä kuningas
fai nägemi hõa meel, et ta jo üle olli löidnu, ker tõrve julgule-
ja temä lepingule „jaa" ütlisf, nimä felgä ka tõusis. Kuningas
filmar ofaral lepingu olaliff põa-laesf jala-tallani, nimä viisf lahtelt:
„Olet ja veel pois meer!" „Jah! annüü kuningas!" Korte pois
pindmüle ja lihidelt, mimä pääle ka kuningas vahute jäi, nimä
pika tee-hõigiff väsimi perfele puhdamisfe, oman magan üle
kambre and, kohe talle magufat, meelepealiff hõimi nimä joovi
kuninga teendiff ette kanneti. Selle lasta nüüd tõrve õi ja
päiv puhata, nimä tõisle päiva õdangus pidi temä valmi olema,
kuninga ümbritsema lepingu perri, kolmer öör ja pääväs, kin-
nä elamis ja magama minemä. Hiina pelüta ja hirmuta,
minik katki pidi mõtlemada, oot temä valmistusik pääle
puhdamisfe ja magamisfe, kuninga härra-paltfke-liina min-
nä: Õdang talli ootamada vatte, noormees vitt oma vaik-
se reisi panna kangi ala, nepi katte, mina arte ihe ütsinda
vastse-liina kole, kooni pelle vand vänetisfe liina laisf fai, mi-
da kangelt tadan, kala rahkja, neraff kimmi panniva, ninik
fuure hirmuga vanna liina tagasi. Naaminä.

Julge noormees võive ihe ütsinda, tühja kalekat liina pite pe-
ni nüüd kämmar tedägi ütte ukke hõbõmi õõmajale pande.
Õnne-kombel johtus temägi ütte kuninga kambreks, mis tälle
õige meelepärane iõ-kooter olli. Ent õnnes es jõhu temä
fiinä kambrehe, kon nee kolm julget õovidust veel parhilla-
ti maan pinutiva, kohe naa vanuff-hõigiff muutu ja puutu
ellüva, fitt kellelgi es ole julgust neid tõlt ära kapina minnä.
Nüüd kammär kenda öör mnet, — otfe pois oman puhdamisfes
pingi üles, mis ka fen kambren kardinide taltan, uusjat olli
nimä ta käet oma võiva jälilt ära, nand põa ala, nimä keidäm
magama. Ent enne nüüd ta oma filmä kimmi tofk reaktandi,
— tulli tõlle meelde, temä kodune pidu maa-väitü, ker temät kos-
jon vaimin aleti ütes olli olnu, et pellega hõa nüüfi: Kisku, viiga
suta, kuurde-tetä. See olli täit ka ütes nõetu, nimä olli münd
kima reisi-panna peen, faina-veeren maan. Soodadus tõtt
ta sel afemelt üles, nimä otfe oma torvilise naija väitse nau-
nasi rälli, nimä pand pingi-pätütfpele põa ala, meigale, esi kendä
ja ütsinda hõnetelen: Ehk tule tedä mulle täänbü õiffe ka torvist!